

P. NAGY ISTVÁN
KÉT VERSE

HAL-ÁLOM II.

Böndör Pálnak

Magában beszél
a leheletnyi szél
kabóca imádkozik
a sziklarésben a déli
verőfényben
elég

napfény
sikálja a sziklákat
szakadatlan mintha
kavicsok koppannának
az ablak üvegéhez

gránátalma robban

felszakított sebből vérzik
a kő füstölög

megsokszorozódik a szétlőtt
pillanat
magában beszél a szél

bogár araszolgat a satnya
fűszálak között

partot ért a papírhajó
kikötött

KÖRÖN KÍVÜL

Tóth Lászlónak

1

Egy önfeledt vetkőzés
lassú mozdulatai –
előbb a zakó
aztán az ing
a trikó
a nadrág s a többi mind –

ruháit elhányja
pucéran áll
körötte sok-sok
tollpihe száll.

Mily védtelen vagyok
mily sebezhető.
Körülem érdes a levegő.

2

Előhívott hang röppen a nyitott képbe.

Villamosmegálló (hetek múlva üres), nő
csomagokkal, majd hirtelen, szinte észrevétlenül,
ugyanott műterem, Mesterrel, kinek vállán
éneklő madár.

3

Ez az utca
ez a város nem az enyém.
Idegen az ég.

Kitapintom egy fa ütőerét –
még élek
még él.

Most nyár van
most ősz van
most tél –

egymásba tűnnek az évszakok.

Megjelölöm a helyet
ahol vagyok –
évszázados hárs
évgyűrűi számlálatlanok.

4

Bemegegyek a képbe, majd kijövök belőle. Így,
szó szerint. És így néhányszor. Túl képtelennek
és sivárnak tűnik mindez. Egyszer talán benne
felejttem magam, levetkőzöm, és átszellemült
arccal énekelek.

5

A kéreg alatt a lüktető
élet.

Az utcasarkon
a fény rád köszön
az alig éledő
nem az özön
a villanás csak mi
a járművek fémtestein
tündököl.
Érdes levegő súrlódik
a bőrödhöz. Most
érik a fény most
hevül olvadékonyan
lecsurog a házfalakon
előmlik a járdatereken.

6

Nehéz tollruházatban
a verebek.
A fák mezítelenek.

7

Egy ember áll a messzire fehérlő téren, és énekel,
átszellemült arccal fújja az indulót. Homlokán
felirat: „Kör és abban örökkévalóság.” Keze
pillanatonként szabályos ívben lendül a
levegőbe... Az asszony egyszerűen lefordul a székről,
és – kész. Persze, észrevétlenül. Láthatlanban.
Mire az asztalt körülülők rájönneek a turpisságra,
már egy gondolattal megrövidültek.

A kéz, a magasba ívelő, jelt ad-e valakinek?
A nő, a mélybe zuhanó, érinti-e a földet, vagy
az asztalt körülülők általános megrökönyödésére
örökkön-
örökké
zuhan?

8

Egy szélsodorta hang.
Nyomjelző a kihűlt
levegőben.

9

Kitakarva alszol. Mintha
csak holmi szellemkéz műve
lenne – pedig csupán a szél
emeli – egy falevél
betakar. Soha súlyosabb
takarót soha ily nehéz
testre szabott ruházatot.

10

„Ami az egyik körön kívül van”
„egy másik körön belül van”.

Mókaszem 2.

a) F/Ázóka Móka
szemében riadt félelem.
Korunk fényei.

b) Korunk fényei
szemében riadt félelem.
Le kell majd győznöm.

AHOGY. PONTOSAN ÚGY

Zsófinak, aki nem szőke

Ahogy kérdez hullám-szőkeséged,
s nyúl nadrágom farzsebébe
(lehet, te vagy létezésem éke);
ahogy fintorba torzul a szád,
és elmerülsz bennem,
mint egy harci naszád
(pontosabban fölfűzöd magad rám,
s én merülök el benned);
ahogy szívod bűdös cigarettád
– egyiket a másik után;
ahogy szemed alá ivódik a kor
– nem leszel majd egykor...
Pontosan így kellesz nekem,
ahogy kell innom, ennem.

NÉGYSOROS

A tudás többé nem hatalom:
butaság máglyáján égünk.
A túlélésre nincs alkalom,
hasztalan voltunk; most végünk.